

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

ARNE DAHL

MISTERIOSO

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Κάτι διαπέρασε την καρδιά του χειμώνα. Κάτι που δεν μπορούσε να το προσδιορίσει, αλλά σίγουρα ήταν κάτι. Μια αύρα θαλπωρής, ίσως μια αργοσάλευτη αχτίδα φωτός μέσα από το γκρίζο πάπλωμα των νεφών, ή ίσως το γεγονός ότι η λιμνούλα που περικύκλωνε τη θέση του στο πάρκινγκ όλον το χειμώνα ήταν μικρότερη – εκείνη τη θέση που ακόμη είχε το όνομά του.

Σταμάτησε για λίγο και κοίταξε πάνω, την πρωινή συννεφιά. Η ίδια, όπως συνήθως. Βρισκόταν εκεί σαν μια προστατευτική στέγη της τράπεζας και τον καλωσόριζε.

Η ίδια ηρεμία, όπως πάντα.

Λίγο πιο κάτω φώλιαζε το χωριό, φαινομενικά ανέγγιχτο· οι μικρές στήλες καπνού που υψώνονταν περιδινούμενες από τη μια ή την άλλη καπνοδόχο ήταν τα μοναδικά σημάδια ζωής. Άκουγε το μονότονο κελάηδημα μιας παπαδίτσας και την είδε να βγάζει το κεφάλι της από τη φωλιά ακριβώς κάτω από τη σκεπή. Κλείδωσε την πόρτα του αυτοκινήτου και διέσχισε με δρασκελιές τα ελάχιστα μέτρα που τον χώριζαν από τη μικρή πόρτα της εισόδου του προσωπικού. Έβγαλε μια μεγάλη αρμάθα κλειδιά και ξεκλείδωσε τις τρεις κλειδαριές ασφαλείας τη μία μετά την άλλη.

Μέσα στο υποκατάστημα μύριζε τσαγκαροδευτέρα, μια ελαφριά κλεισούρα Σαββατοκύριακου, την οποία η Λίσμπετ σύντομα θα αέριζε όταν θα κατέφθανε, δεύτερη ως συνήθως, αρχίζοντας ταυτόχρονα την καλοδιάθετη φλυαρία της.

Εκείνος ερχόταν πάντα πρώτος. Καθαρή ρουτίνα.

Όλα ήταν τα ίδια όπως πάντα.

Το επανέλαβε πολλές φορές απομέσα του: όλα είναι τα ίδια όπως πάντα.

Πιθανώς να έλεγε τις περισσότερες φορές, ενίοτε.

Στάθηκε στο ταμείο του και άνοιξε το συρτάρι. Έβγαλε από εκεί μια μακριά επιχρυσωμένη θήκη και ζύγισε στο χέρι του ένα από τα βελάκια του νταρτ. Το ειδικό όπλο του.

Ακόμα και ανάμεσα στους έμπειρους, δεν ήταν πολλοί εκείνοι που ήξεραν πώς έπρεπε να είναι ένα βελάκι. Τα δικά του ήταν μακριά, ειδικής κατασκευής, με σώμα δώδεκα εκατοστών, από τα οποία τα επτά, περίπου, αποτελούσαν τη «μύτη» – ένα μήκος που πάντα ξάφνιαζε τους αντιπάλους– και είχαν αρκετά κοντά, πυκνά φτερά.

Πήρε τα τρία βελάκια και πέρασε πίσω από τον διαχωριστικό τοίχο φτάνοντας στο εσωτερικό γραφείο. Εκεί βρισκόταν ο στόχος. Δίχως να κοιτάξει κάτω, πήγε και στάθηκε με τέτοιο τρόπο ώστε οι μύτες των παπουτσιών του να αγγίζουν τη μικρή μαύρη γραμμή η οποία απείχε 237 εκατοστά από το στόχο και εκσφενδόνισε με ρυθμό συγκεκριμένο τα τρία βελάκια. Όλα πήγαν και καρφώθηκαν στη μεγάλη περιοχή του τομέα του άσου. Αυτό ήταν προθέρμανση.

Όλα καρφώθηκαν εκεί που έπρεπε.

Όλα ήταν όπως έπρεπε.

Έπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του. Τέντωσε τα χέρια του μπροστά μέχρι που ακούστηκε ένα ελαφρό «κρακ» και μετά ξέπλεξε τα δάχτυλα και τα κούνησε λίγο να χαλαρώσουν. Μετά ξαναπήρε την αρμάθα με τα κλειδιά από την τσέπη του παλτού του, κινήθηκε κατά μήκος του διαχωριστικού τοίχου, έστριψε και βγήκε στον κύριο χώρο της τράπεζας. Πήγε στο θησαυροφυλάκιο και ξεκλείδωσε. Η

πόρτα του θησαυροφυλακίου άνοιξε αργά, βαριά, με ένα υπόκωφο γουργουρητό.

Ακούστηκε όπως ακουγόταν πάντα.

Μετέφερε μια τσάντα με χοντρές δεσμίδες χαρτονομισμάτων στο ταμείο του και τα άπλωσε πάνω στον πάγκο εργασίας. Τα περιεργάστηκε για λίγο, ακριβώς όπως το είχε συνήθεια.

Σύντομα η Λίσμπετ θα εμφανιζόταν στην είσοδο του προσωπικού και θ' άρχιζε το καθημερινό κουτσομπολιό, μετά θα έμπαινε ο Άλμπερτ με την ελαφρώς επηρμένη στάση του, αρκούμενος σ' ένα γνέψιμο προς όλους, και τέλος η Μία, μελαχρινή, σιωπηλή και κλειστή, να τους κοιτάζει κάτω από τις αφέλειες. Και μετά η μυρωδιά του φρεσκοψημένου καφέ της Λίσμπετ θα παραμέριζε και τα ύστατα κατάλοιπα κλεισούρας, χαρίζοντας στο υποκατάστημα μια αύρα ήρεμης ανθρώπινης παρουσίας.

Θα ακολουθούσαν αραιές είσοδοι πελατών, αγρότες που θα έψαχναν να βρουν στις τσέπες τους κάποια πορτοφόλια αντίκες, νοικοκυρές που σχολαστικά θα υπολόγιζαν την ελάχιστη ανάληψη και συνταξιούχοι που θα πάσχιζαν ηρωικά να μη φάνε ξανά κονσέρβα για γάτες.

Εδώ είχε περάσει πολύ καλά. Αλλά το χωριό είχε όλο και λιγότερους κατοίκους, οι πελάτες μειώνονταν δραματικά.

Όλα είναι ακριβώς τα ίδια, σκέφτηκε.

Πάλι πέρασε πίσω από το μεσότοιχο, για να προλάβει ένα γρήγορο παιχνίδι από τα 501. Από τα 501 μέχρι το μηδέν. Κάνα δυο τριπλά εικοσάρια και μερικά βελάκια στο δακτύλιο του κέντρου έκαναν την αντίστροφη μέτρηση να προχωρήσει γρήγορα. Ακριβώς όπως πάντα. Τα βελάκια καρφώνονταν εκεί που έπρεπε, η κάπως ασυνήθιστη και τρεμουλιαστή πτήση τους –σήμα κατατεθέν των

δικών του βελών– τα οδηγούσε κατευθείαν στο στόχο τους. Ογδόντα επτά βαθμοί υπόλοιπο, όταν ακούστηκε ο ήχος του ρολογιού. Εννέα και τριάντα.

Εντελώς απορροφημένος από το σχεδιασμό της τελευταίας ρίψης, πήγε στην κεντρική είσοδο και ξεκλείδωσε.

Όλα ήταν ακριβώς τα ίδια.

Ας το κάνουμε με τον απλό τρόπο, σκέφτηκε, ένα απλό δεκαπέντε και ένα απλό είκοσι και μετά το μοναδικό κέντρο, πενήντα βαθμοί, για το τέλειο κλείσιμο. Σύνολο ογδόντα πέντε. Θα απέμενε μόνον η έξοδος με διπλό, η πράσινη άκρη στον τομέα του άσου. Σύνολο ογδόντα επτά. Κανένα πρόβλημα. Το δύσκολο ήταν να ρίξει το τρίτο βελάκι στο μικρό μαύρο κέντρο του στόχου. Μια καλή αρχή για τη μέρα.

Μια καλή αρχή για μια εντελώς συνηθισμένη μέρα.

Έριξε δεκαπέντε στον εξωτερικό δακτύλιο και είκοσι στον εσωτερικό, έτσι για να έχει και κάποιο ενδιαφέρον· καθώς καρφωνόταν, το βελάκι χτύπησε στο σύρμα, ακριβώς πάνω στο όριο του ενοχλητικά μπελαλίδικου άσου, αλλά δεν έπεσε. Το σύρμα δονήθηκε ελαφρά από την επαφή. Απέμενε το κάρφωμα ακριβώς στο κέντρο του στόχου. Επικεντρώθηκε σχολαστικά στο στόχο, σήκωσε το βελάκι, ευθυγράμμισε τη μύτη του με το κέντρο και το έφερε στο ύψος του ματιού, δέκα εκατοστά πιο πίσω.

Τότε ακούστηκε η πόρτα.

Δεν έπρεπε να είχε ανοίξει. Δεν ήταν σωστό. Αυτό γινόταν παλιά. Τότε.

Κατέβασε το βελάκι και πήγε στο χώρο της αίθουσας εξυπηρέτησης πελατών.

Ένας τεράστιος σαν ταύρος άντρας τον σημάδεψε με ένα μεγάλο,

μακρύ πιστόλι. Αυτός είχε παγώσει. Τα πάντα κατέρρεαν. Όλο αυτό ήταν λάθος, πολύ λάθος. Όχι τώρα. Οποτεδήποτε, αλλά όχι τώρα. Ένωσε σαν να χανόταν το πάτωμα κάτω από τα πόδια του.

Ο άντρας κινήθηκε προς τη θυρίδα και του έδωσε μια άδεια βαλίτσα. Εκείνος άφησε κάτω το βελάκι, άνοιξε το πορτάκι της θυρίδας και πήρε τη βαλίτσα σαν παράλυτος.

«Fill it up – Γέμισέ τη!» έκανε ο τεράστιος άντρας σε σπασμένα αγγλικά.

Αργά και μεθοδικά έβαλε τα λεφτά, τη μια δεσμίδα μετά την άλλη, στη βαλίτσα. Δίπλα στη βαλίτσα βρισκόταν το βελάκι με τη μακριά μύτη. Σκέψεις κατέκλυζαν το μυαλό του, λίγο μπερδεμένες, ανάκατες. *Μόνο το κέντρο έχω ακόμη*, είπε μέσα του, σκεφτόταν τη Λίσμπετ, σκεφτόταν την ώρα, εννέα και τριάντα, σκεφτόταν την παλιά του συνήθεια ν' ανοίγει την πόρτα της τράπεζας, σκεφτόταν την έξοδο με το διπλό και σκεφτόταν το ανώνυμο καφετί γράμμα από τους ανωτέρους, τις σφιγμένες γροθιές υπό τον ήχο των μελαγχολικών τόνων, την απαλότητα της Λένα και το ρούφηγμα των δογτιών κάτω από τη γλώσσα και μετά ξανά το κέντρο στο στόχο.

Ο άντρας που ήταν μεγάλος σαν ταύρος χαμήλωσε το πιστόλι για λίγο και κοίταξε ανήσυχος γύρω του.

Αλλά ετούτος εδώ σκεφτόταν την ικανότητά του να τα δίνει όλα σε συνθήκες αφόρητα πιεστικές.

«Hurry up! – Γρήγορα!» μούγκρισε ο ταύρος και συνέχισε να ρίχνει ανήσυχες ματιές έξω από το παράθυρο. Τα μάτια του ήταν εντελώς μαύρα μέσα σε κατακόκκινους δακτυλίους.

Κέντρο, σκέφτηκε και έπιασε το βελάκι.

Με ένα βελάκι «έβγαινε».

Η πρώτη σκέψη του Πολ Γελμ ήταν πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που καθόταν σ' ένα περιπολικό με αναμμένα τα μπλε φώτα της οροφής και τις σειρήνες να ουρλιάζουν. Τώρα καθόταν στριμωγμένος ανάμεσα σε δύο ένστολους αρχιφύλακες και σε έναν της Δίωξης Εγκλήματος με πολιτικά που ήταν ίδιος σαν αυτόν. Έσκυψε μπροστά και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του οδηγού τη στιγμή ακριβώς που τα λάστιχα του αμαξιού στρίγκλιζαν καθώς έκανε μια απότομη αριστερή στροφή προς την περιοχή της Μπουτσίρκα, γεμίζοντας την ατμόσφαιρα με τη μυρωδιά καμένου ελαστικού.

«Πιστεύω πως είναι καλύτερα να κλείσουμε τις σειρήνες» έκανε ήρεμα ο Πολ Γελμ.

Ο οδηγός άπλωσε το χέρι του στο κουμπί, αλλά ο θόρυβος δεν κόπασε· τα λάστιχα που στρίγκλιζαν και η επιτάχυνση της μηχανής διατηρούσαν το θόρυβο σε σταθερά επίπεδα.

Ο Γελμ κοίταξε το συνάδελφο με τα πολιτικά. Ο Σβάντε Έρνστσον κρατούσε σφιχτά τη χειρολαβή που κρεμόταν από την οροφή του οχήματος. Έχουν και τα σύγχρονα περιπολικά χειρολαβές; αναρωτήθηκε σιωπηλά ο Γελμ και αμέσως μετά σκέφτηκε ότι δεν έπρεπε να σκέφτεται αυτό. Και μετά σκέφτηκε ότι συχνά σκεφτόταν αυτό που δεν έπρεπε να σκέφτεται.

Και ότι σκεφτόταν όλο και περισσότερο με τα χρόνια.

Μόλις ένας μήνας είχε περάσει από τότε που ο Σβάντε Έρνστσον είχε βγει σώος και αβλαβής από ένα σμπαραλιασμένο υπηρεσιακό αυτοκίνητο στην οδό Τεγκελένγκ, μετά μια παράλογη καταδίωξη

κάτω στη βιομηχανική περιοχή της Φίτγια. Ο Έρνστσον γέλασε αδύναμα όταν το αυτοκίνητό τους όρμησε στον γεμάτο αυτοκινητόδρομο στη διασταύρωση για τη Φίτγια, μπήκε με τις μπάντες στη μεγάλη στροφή προς τη Σλάγκστα και πέρασε τη διασταύρωση. Η οδός Τεγκελένγκ συνέχιζε προς τα μέσα και δεξιά, ενώ το κάπως έντονο βλέμμα του Σβάντε Έρνστσον κινήθηκε σαφώς προς τα αριστερά. Μετά έγινε πιο χαλαρό.

Ο Γελμ νόμισε ότι είδε ακριβώς αυτό που έβλεπε και ένιωσε ακριβώς αυτό που ένιωθε. Έπειτα από μια στενή συνεργασία σχεδόν επτά χρόνων σε μια από τις πιο σκληρές για την αστυνομία περιοχές, οι δυο τους γνωρίζονταν απέξω κι ανακατωτά. Αν και ταυτόχρονα αναγνώριζε ότι μόνον ελάχιστες πτυχές του καθενός ήταν γνωστές στον άλλο. *Αυτά ήταν όλα κι όλα που είχε μάθει μέχρι τώρα;*

Ο ίδιος ένιωθε ένα κενό μέσα του. Γί' αυτό και είχε εισχωρήσει στον φευγαλέο τρόπο του συναδέλφου του. Για να ξεφύγει για λίγο από τον εαυτό του.

Η μέρα του είχε ξεκινήσει με τον χειρότερο τρόπο. Στο υπνοδωμάτιο επικρατούσε μια αποπνικτική ατμόσφαιρα, ένας πρώιμος ανοιξιάτικος ήλιος είχε πέσει στις περσίδες για πολύ λίγο, χωρίς να κατορθώσει να την απομακρύνει. Με μια σκληρή και επίμονη πρωινή στύση είχε συρθεί πιο κοντά στη Σίλα, η οποία όσο πιο διακριτικά μπορούσε σύρθηκε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Εκείνος δεν το κατάλαβε, ή δεν θέλησε να το καταλάβει, σύρθηκε πιο κοντά της με την πεισματική και καταπιεστική καύλα του. Κι εκείνη γλιστρούσε μακριά του, εκατοστό το εκατοστό, μέχρι που έφτασε ξαφνικά στην άκρη του κρεβατιού και έπεσε στο πάτωμα. Εκείνος πετάχτηκε πάνω, εντελώς ξύπνιος τώρα, κάθισε με την πλάτη όρθια στο κρεβάτι έχοντας χάσει απότομα τη στύση του. Εκείνη σηκώθηκε

από το πάτωμα, κούνησε το κεφάλι με βουβή οργή. Έχωσε το χέρι της στην κιλότα και έπιασε μια καταματωμένη σερβιέτα που την κράτησε μπροστά στα μάτια του. Εκείνος έκανε ένα μικρό μορφασμό που μπορούσε να ερμηνευτεί ως αηδία και συγγνώμη ταυτόχρονα. Τότε είδαν τον Ντάνε να στέκεται στην πόρτα – στο δεκατετράχρονο και γεμάτο ακμή πρόσωπό του είχε ζωγραφιστεί μια έκφραση καθαρού τρόμου. Έφυγε τρέχοντας. Άκουσαν το κλειδί να στρέφεται στην κλειδαριά και τους Public Enemy να τα δίνουν όλα. Αντάλλαξαν ματιές. Ξαφνικά ήταν πάλι ενωμένοι, σαν από μια ενοχή γεμάτη σύγχυση. Η Σίλα βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο. Τα χτυπήματα της στην πόρτα του Ντάνε δεν έφεραν αποτέλεσμα.

Είχαν καθίσει στο τραπέζι για πρωινό.

Η Τούβα και ο Ντάνε είχαν φύγει για το σχολείο. Ο Ντάνε δεν είχε φάει πρωινό, δεν είχε πει λέξη, δεν αντάλλαξε ούτε μια ματιά με κανέναν από τους δύο. Με την πλάτη γυρισμένη στον Πολ, η Σίλα Γελμ είπε προς τη μεριά των σπουργιτιών που κάθονταν στο δίσκο με τους σπόρους έξω από το παράθυρο της βίλας στο Νορσμπόργ:

«Ήσουν σε δύο γέννες. Πώς στο διάολο μπορείς ακόμη να αηδιάζεις στη θέα των σωματικών λειτουργιών μιας γυναίκας;»

Εκείνος ήταν εντελώς άδειος μέσα του. Το αυτοκίνητο προσπερνούσε τους ενοικιαζόμενους δημοτικούς κήπους Σλάγκστα στα δεξιά και το σχολείο Μπρούνα στ' αριστερά. Σύντομα έφτασαν στην οδό Τορτεμπεργία, ένα γιγάντιο οδικό πέταλο που εκτεινόταν στα απροσδιόριστα όρια ανάμεσα σε Χαλούντα και Νορσμπόργ, σχεδόν τετρακόσια νούμερα σ' έναν κύκλο από την οδό Χαλούντα και πάλι πίσω στην οδό Χαλούντα. Το αμάξι πήρε μια απότομη στροφή προς την πλατεία της Χαλούντα· για μια στιγμή είχε τον Σβάντε Έρνοτσον στα γόνατά του. Αντάλλαξαν κάτι κουρασμένα βλέμματα και κοίτα-

ξαν τα μικρά αλλά πυκνοκατοικημένα κολοβώματα που ήταν γνωστά ως οδοί Λιναριού, Καλαμποκιού, Κάνναβης και Βρόμης να περνάνε με κινηματογραφική ταχύτητα έξω από το παράθυρο. Σαν ένα εγχειρίδιο γεωπονικής. Παντού δέσποζε η αντίθεση με την ύπαιθρο, η ωμή ομοιομορφία των πανύψηλων πολυκατοικιών της δεκαετίας του εξήντα και του εβδομήντα. *Θερμοκήπια*, σκέφτηκε ο Πολ Γελμ δίχως να καταλαβαίνει και ο ίδιος τι εννοούσε. Οι αφανισμένες κραυγές της υπαίθρου αντηχούσαν μέσα του σαν φαντάσματα του παρελθόντος.

Στην πλατεία βρίσκονταν τρία περιπολικά με τις πόρτες τους ορθάνοιχτες. Πίσω από κάνα δυο πόρτες ήταν σκυμμένοι ένστολοι αστυνομικοί με τα πιστόλια στο χέρι. Τα είχαν στραμμένα προς εντελώς διαφορετικές κατευθύνσεις. Οι υπόλοιποι αστυνομικοί έτρεχαν πέρα δώθε και απομάκρυναν περίεργους, καρτσάκια μωρών και ανθρώπους που είχαν βγάλει βόλτα τα σκυλιά τους.

Το αμάξι τους σταμάτησε δίπλα στα άλλα. Οι αρχιφύλακες βγήκαν έξω και βοήθησαν μάλιστα και σε αυτό που αργότερα θα ονομαζόταν «εκκένωση της περιοχής». Ο Γελμ πήγε να βγει και σταμάτησε μισός μέσα και μισός έξω από το αυτοκίνητο. Ο Έρνστσον βγήκε και πήγε στο διπλανό περιπολικό. Από εκείνο φάνηκε να βγαίνει το πλαδαρό κορμί του Γιούχαν Μπρίνγκμαν. Όρθωσε με δυσκολία την πονεμένη μέση του.

«Υπηρεσία Μετανάστευσης» μούγκρισε πάνω στο τάνυσμα. «Τρεις όμηροι».

«Εντάξει, τι ξέρουμε;» ρώτησε ο Έρνστσον, κι αναγκάστηκε, σαν ψηλός που ήταν, να κοιτάξει προς τα κάτω για να δει τον Μπρίνγκμαν με την ταπεινή κορμοστασιά. Άνοιξε το δερμάτινο μπουφάν του, για να τον χτυπήσει λίγο ο ήλιος ενός χειμώνα που έφευγε.

«Είναι οπλισμένος, στον δεύτερο όροφο. Το υπόλοιπο κτίριο έχει εκκενωθεί. Περιμένουμε την ειδική μονάδα».

«Από το Κουνγκσχόλμ;» έκανε ο Γελμ πέρα από το αυτοκίνητο.
«Θα πάρει ώρα. Είδες την κίνηση στην Ε4;»

«Πού είναι ο Μπρουν;» ρώτησε ο Έρνστσον.

Ο Μπρίνγκμαν κούνησε το κεφάλι.

«Δεν ξέρω. Περιμένει μάλλον τους μεγαλουσιάνους, υποθέτω. Εν πάση περιπτώσει, ήταν μια υπάλληλος από την υπηρεσία που κατάφερε να βγει. Έλα έξω, Γιοχάνα, έλα. Από δω η Γιοχάνα Νίλσον, δουλεύει εκεί μέσα».

Μια ξανθιά σαραντάρα βγήκε από το περιπολικό και στάθηκε απέναντι στον Έρνστσον με το ένα χέρι στο μέτωπο και το άλλο στο στόμα. Δάγκωνε νευρικά τα νύχια της. Ο Σβάντε Έρνστσον άπλωσε ένα αρκετά προστατευτικό χέρι στον ώμο της και της είπε με την καθησυχαστική φωνή του:

«Προσπάθησε να ηρεμήσεις. Θα το λύσουμε αυτό εδώ. Ξέρεις ποιος είναι αυτός εκεί μέσα;»

«Λέγεται Ντριτέρο Φρακούλα» είπε η Γιοχάνα Νίλσον με σπασμένη φωνή αλλά καθαρό μυαλό. «Κοσοβάρος Αλβανός. Η οικογένειά του είναι εδώ αρκετό καιρό και τώρα έμπλεξαν κι αυτοί στο γενικό κύμα απελάσεων. Νόμιζαν πως όλα ήταν εντάξει, περίμεναν απλώς την υπηκοότητα και ξαφνικά έφτασε η ακριβώς αντίθετη ειδοποίηση. Του την έδωσε, υποθέτω, έχασε τον κόσμο κάτω από τα πόδια του. Αναγνωρίζω αυτού του είδους την αντίδραση».

«Τον γνωρίζεις;»

«Αν τον γνωρίζω; Τι με ρωτάς, για τ' όνομα του Θεού, φίλος μου είναι! Εγώ τον είχα αναλάβει. Γνωρίζω τα παιδιά του, τη γυναίκα του

και τις κωλόγατές του. Μάλλον εμένα κυνηγούσε. Ένας πράος άνθρωπος, δεν πείραζε ούτε μύγα. Κι εγώ του είπα ψέματα».

Ύψωσε τη φωνή της:

«Δίχως να το ξέρω, του έλεγα ψέματα όλο τον καιρό, που να πάρει! Οι κανόνες αλλάζουν και ξαναλλάζουν. Πώς διάβολο να κάνουμε τη δουλειά μας όταν όσα λέμε μετατρέπονται σε ψέματα όλη την ώρα;»

Ο Πολ Γελμ σηκώθηκε με δυσκολία. Έβγαλε το χοντρό τζιν μπουφάν του με τη γούνα στο γιακά, ξεκούμπωσε τη θήκη του πιστολιού από τον ώμο και την πέταξε στο αμάξι, στερέωσε το υπηρεσιακό πιστόλι πίσω στη ζώνη του παντελονιού και φόρεσε ξανά το μπουφάν.

Ήταν εντελώς άδειος μέσα του.

«Τι διάολο κάνεις εκεί;» φώναξαν εν χορώ ο Σβάντε Έρνστσον και ο Γιούχαν Μπρίνγκμαν.

«Πάω μέσα».

«Η ειδική μονάδα έρχεται όπου να 'ναι, που να σε πάρει ο διάολος και να σε σηκώσει!» φώναξε ο Έρνστσον καθώς διέσχιζε την οδό Τομτεμπέργια.

Τον πρόλαβε και τον έπιασε από το μπράτσο.

«Πόλε, περίμενε, μην κάνεις καμιά βλακεία. Δεν χρειάζεται, άσ' το στους ειδικούς».

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Ο Έρνστσον είδε μια παγωμένη αποφασιστικότητα στα μάτια του άλλου και άφησε το μπράτσο του.

Γνωριζόμαστε πάρα πολύ καλά, σκέφτηκε ο Έρνστσον και έγνεψε.

Ο Πολ Γελμ κινήθηκε αργά στις σκάλες της Υπηρεσίας Μετανάστευσης. Δεν έβλεπε και δεν άκουγε τίποτα. Ο αέρας είχε πάψει

να κινείται στο εκκενωμένο κτίριο. Όλα ήταν μπετόν. Μπετόν με παχύ σαν πλαστικό χρώμα που φαινόταν γκρίζο ό,τι χρώμα κι αν ήταν, διανθισμένο με ξεφλουδίσματα μπογιάς, σαν έργο ενός μέτριου διακοσμητή. Ο αέρας παλλόταν από μια παράξενη ζέστη όπως στην έρημο, μεταφέροντας μυρωδιές ούρων, ιδρώτα και αλκοόλ. *Η ευωδιά της Σουηδίας*, σκέφτηκε φτάνοντας εκεί που ήθελε.

Ήταν μέσα της δεκαετίας του ενενήντα.

Κινήθηκε αργά προς τα εμπρός στον άδειο και βαρετό υπηρεσιακό διάδρομο μέχρι που έφτασε έξω από την κλειστή πόρτα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και φώναξε:

«Φρακούλα!»

Επικρατούσε ησυχία, απόλυτη ησυχία. Για να μη δώσει ευκαιρία σε περαιτέρω σκέψεις, συνέχισε:

«Λέγομαι Πολ Γελμ και είμαι αστυνομικός. Είμαι μόνος και άσπλος. Θέλω απλώς να σου μιλήσω».

Ακουστήκαν κάποιοι θόρυβοι από την άλλη μεριά της πόρτας. Μια σκοτεινή φωνή, σχεδόν ψιθυριστή, είπε:

«Έλα μέσα».

Πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα και άνοιξε την πόρτα.

Στο πάτωμα των γραφείων κάθονταν δύο γυναίκες και ένας άντρας με τα χέρια στο κεφάλι. Ακριβώς δίπλα τους, στον τοίχο που δεν είχε παράθυρα, στεκόταν ένας μικρόσωμος μελαχρινός άντρας με καφέ κοστούμι τριών κομματιών, με γραβάτα και με δίκαννο. Το τελευταίο σημάδευε κατευθείαν τα ρουθούνια του Πολ Γελμ.

Έκλεισε την πόρτα δίπλα του και σήκωσε τα χέρια του ψηλά.

«Ξέρω τι σου συνέβη, Φρακούλα» είπε εντελώς ήρεμος. «Πρέπει να λύσουμε αυτό το πρόβλημα δίχως να πάθει κανείς κακό. Αν πα-

ραδοθείς τώρα, έχεις ακόμη το δικαίωμα της έφεσης στην απόφαση, αλλιώς θα πας φυλακή και μετά θα σε απελάσουν αμέσως. Κοίτα, είμαι άοπλος» είπε, έβγαλε με αργές κινήσεις το μπουφάν και το άφησε να πέσει στο πάτωμα.

Ο Ντριτέρο Φρακούλα ανοιγόκλεισε τα μάτια του με νευρικότητα. Το δίκαννο σημάδευε τότε τον Γελμ και τότε τους τρεις υπαλλήλους στο πάτωμα.

Μη μου ζητήσεις να κάνω μεταβολή, έκανε απομέσα του ο Γελμ. Συνέχισε να μιλάς, Γελμ, συνέχισε να μιλάς. Στρέψε την προσοχή του στην κατανόηση. Χρησιμοποίησε λέξεις που πρέπει να τις σκεφτεί. Απόσπασε την προσοχή του.

«Σκέψου την οικογένειά σου» κατάφερε να συνεχίσει. «Τι θα κάνουν τα παιδιά σου δίχως τον πάτερ φαμίλια; Η γυναίκα σου δουλεύει; Τι δουλειά θα κάνει, Φρακούλα; Τι προσόντα διαθέτει;»

Το δίκαννο συνέχιζε να είναι στραμμένο πάνω του· έτσι το ήθελε κι αυτός. Ο Φρακούλα μίλησε ξαφνικά, σχεδόν σαν να διάβαζε φωναχτά, σε καλά σουηδικά:

«Όσο πιο σοβαρό είναι αυτό που θα κάνω τόσο περισσότερο θα μείνω εδώ. Το σκέφτηκες αυτό; Δεν θα απελάσουν την οικογένειά μου δίχως εμένα. Θυσιάζομαι για χάρη τους. Δεν μπορεί να το δει κι έτσι κανείς;»

«Λάθος κάνεις, Φρακούλα. Στην περίπτωση αυτή η οικογένεια θα απελαθεί αμέσως, θα τους αναγκάσουν να πάνε κάτω στους Σέρβους δίχως καμία απολύτως προστασία. Τι νομίζεις ότι θα κάνουν οι Σέρβοι με μια γυναίκα και δύο μικρά παιδιά που προσπάθησαν να τους ξεφύγουν; Και τι νομίζεις ότι θα γίνει μ' εσένα στη φυλακή αν σκοτώσεις αστυνομικό, έναν άοπλο αστυνομικό;»

Για μια στιγμή, ο άντρας χαμήλωσε το δίκαννο και φάνηκε πα-

ντελώς μπερδεμένος. Αυτό ήταν αρκετό για τον Γελμ. Τράβηξε αστραπιαία το πιστόλι από πίσω και έριξε μια βολή.

Μια φωνή μέσα του που πήγαινε να σβήσει είπε: *Πώς στο διάολο μπορείς ακόμη να αηδιάζεις στη θέα των σωματικών λειτουργιών μιας γυναίκας;*

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, που φαινόταν αποκομμένο από το χρόνο, τα πάντα ήταν ακίνητα. Ο Φρακούλα κρατούσε ακόμη το δίκαννο, εντελώς ακίνητος. Το αναποφάσιστο βλέμμα του είχε καρφωθεί στο βλέμμα του Γελμ. Τα πάντα μπορούσαν να συμβούν.

«Οχ!» έκανε ο Ντριντέρο Φρακούλα.

Το όπλο έπεσε στο πάτωμα και το ακολούθησε και ο ίδιος.

Όλες οι αλλαγές ακολουθούν το δρόμο της δράσης, σκέφτηκε ο Γελμ και ένα κύμα ναυτίας τον πλημμύρισε.

Ο άντρας υπάλληλος άρπαξε το δίκαννο και το πίεσε δυνατά στο κεφάλι του πεσμένου. Μια κηλίδα αίματος φάνηκε να μεγαλώνει με την ώρα κάτω από τον δεξή ώμο.

«Άσε κάτω το όπλο, ηλίθιε!» ούρλιαξε ο Πολ Γελμ και ξέρασε.

Πανικός καταλαμβάνει τη σουηδική κοινωνία όταν ο ένας μετά τον άλλο δολοφονούνται οι μεγαλοεπιχειρηματίες της χώρας. Προκειμένου να διαλευκανθεί η υπόθεση το ταχύτερο δυνατόν και χωρίς άλλες απώλειες, ο Αρχηγός της Αστυνομίας συστήνει την επίλεκτη Ομάδα Άλφα. Αν και ετερόκλητο σύνολο, η ομάδα καλείται να συλλάβει τον «Δολοφόνο των Ισχυρών», που τρυπώνει στα σαλόνια τους χωρίς να αφήνει ίχνη, ακούει ιζαζ παραμονεύοντας στο σκοτάδι και σκοτώνει πάντα με δύο πυροβολισμούς στο κεφάλι. Οι έρευνες οδηγούν σε διαφορετικούς δρόμους· από τις τράπεζες και την ιστιοπολία ως τη ρώσικη μαφία και έναν θρυλικό αυτοσχεδιασμό του ιζαζίστα Τελόνιους Μονκ ... *Misterioso*

ΜΙΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΘΡΥΛΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΑΛΦΑ

Ίσως ο πιο ταλαντούχος απ' όλους τους σκανδιναβούς συγγραφείς. Η οξυδέρκεια της ματιάς του είναι εντυπωσιακή. Εξίσου εντυπωσιακή είναι η χωρίς φασίδια πολιτικής ορθότητας εικόνα της σουηδικής κοινωνίας στα μυθιστορήματά του.

Πέτρος Μάρκαρης, *Τα Νέα* (Βιβλιοδρόμιο)

Ο Arne Dahl έχει δημιουργήσει δική του σχολή μέσα στην παράδοση της σουηδικής αστυνομικής λογοτεχνίας. Συνδυάζει το σασπένς, τις διεθνείς ίντριγκες και την κατασκοπεία με αξεπέραστη λογοτεχνική ικανότητα.

Lars Kepler, *συγγραφέας*

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-0307-0

9 786180 303070

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80307